

Kendine Çıkan Yollar

Aslıhan Kurt Beierlein: Uzman Psikolog, Psikoönkoloji/Psikodrama Terapisti/ Hamburg

Neren ağrıyorsa canın ordadır demiş atalarımız. Bu söz, son iki gündür tutulan boynumla barış yapabilme, onu rahat ettirebilme çabamı (ya da kavgamı) biraz olsun hafifletti. Zavallıcık bu durumda kafamı taşıyamadı ve haddinden çok çaba gösterdiği için kaslar daha çok kasıldı, kasıldıkça ben yoruldum. Aslında göremediğim, derdimin tam da bu olduğuydu. Bağlantı noktası!

Bize eşlik edecek olan ise Van Gogh'un 1888 yılında Arles'deyken resmettiği Langlois Köprüsü. Ki bir dönem, hayatımın 5 senesi, haftada bir gün, 50 dakika, bu tabloya bakarak konuşmuştum. Bazen sustum, durdum. Bazen aktı, kelimeler, yaşlar. Bu, terapiydi, beni bir yerden bir yere taşıyan, olanak sağlayan, besleyen, dönüşmeme izin veren. Tüm anılar, geçmişten bugüne, tam da bu at arabası gibi gidip geldi zihnime. Geçen onlarca anı, kişi, buldukları yerden kalkıp bugüne, olduğum odaya, önüme geldiler ve benim diyeceğim ne varsa konuşuldu. Kalanlar ise konuşulmak üzere zamanını, yani köprüden geçmeyi beklemekte zihnimde. Zaman içinde salına salına dolaşan belleğim, bazen olup bitenlerle, kafasına elma düşen Newton gibi farkediyor: Ne, niçin oldu, neden "o zaman" değil de "bu zaman" oldu. Olan biten, yol alıp giden her ne ise hepsi benden. Geri döndüklerinde bilirler ki yerleri var.

Güzel bir gün ortasıyla parlayan bu tablonun bana göre, sol ve sağında görünmeyen geçmiş ve gelecek iken, tablonun tam da orta yerinden akan nehir, işte bu anı, zamanı, yani "hayatı" simgeler. Köprü'nün bağlantı noktasından geçerken, arabanın adeta yavaşlayan sesini duyarız, gıcırtiları, bugünü acıtan yerleri hissederiz. Tablonun ortasına denk gelen nehirde, resme canlılığı veren kadınlar, çok gündelik bir iş olan çamaşır yıkıyorlardır. Bugüne dair, yaşama, sana bana dair. Resme baktıkça ruhun aklanır, paklanır, sanki sen arınırsın tüm toz toprağından.

Van Gogh'un bu resmi yaptığı sene, ruhsal olarak çöküntü yaşamasından 2 sene önce, kısmen daha sağlıklı olduğu, doğaya çok yakın olduğu ve sayısız tablolar yaptığı 1888 yılıdır. Heyecanlı fırça darbelerini hissedebileceğimiz, canlı renklerle dolu, bir sürü tablo. Hayatını, renklerin ışığına adanmış ve ne yazık ki, bu uğurda aklını ve hayatını kaybetmiş Van Gogh'un o renklerin içinde olduğunu düşünmek bana huzur veriyor. Geride bıraktıkları, kimileri gibi benim de sığındığım ve huzur bulduğum cennetler. Tıpkı bedenimin "bana kulak ver" diyip, bu tabloya sığılması gibi.

Köprüler varır, köprüler kırılır, köprüler ayrılır ve birleşir. Her zaman iki yakayı bir araya getirir. Akli ve bedeni, ruhu ve duyguları, seni ve beni kavuşturur. Herhangi bir yöne doğru yola da çıksan, yolun mutlaka geçer köprülerden. Köprüler, seni kendinle buluşturur. İster hobi olsun, ister doğa, hep bir dil bulmak lazım, insanın kendine varan yollar yaratabilmesi için. Çünkü ifadedir, bizi hayatta tutan.

İşte Van Gogh'u da hayata ve bugüne bize bağlayan tabloları, yine kendimizle iletişimimizde bize köprü olur. Boynumun ağrısından beni bu tabloya götüren zihnim de belki bir yerden bir yere anca göçüyordur. Kutulardan, valizlerden çıkmak, eşyaya kolay da, belleğe zor!